

Arrest

nr. 228 647 van 8 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 juli 2019 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kent op 30 januari 2018 aan de heer A.T.G., van Eritrese nationaliteit, de hoedanigheid van vluchteling toe.

Op 9 augustus 2018 dient verzoekster, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Kampala, Oeganda, een aanvraag in voor een visum gezinshereniging met de heer A.T.G.

Op 15 augustus 2018 wordt verzoekster gehoord door de Belgische ambassade.

Op 4 maart 2019 wordt een beslissing tot uitstel genomen omdat een onderzoek van het parket lopende is.

Op 4 maart 2019 wordt advies gevraagd aan de procureur des Konings inzake de geldigheid van het huwelijk tussen verzoekster en haar partner.

Op 21 juni 2019 geeft de procureur des Konings een negatief advies.

Op 16 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij het visum geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 09/08/2018 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van T. W. M., ° (...) 1995, K., van Eritrese nationaliteit, om de echtgenoot in België, A. T. G., ° (...)1986, van Eritrese nationaliteit, te vervoegen.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 10/01/2016 in Somalië werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Ten slotte schrijft artikel 30 IPR-codex voor dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of gedeeltelijk in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde :

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Kennis over de familie is ok

Ze hebben mekaar ontmoet op 27/03/2015

Ze huwden op 10/01/2016 in Kampala te Oeganda

Mevrouw verklaart dat bij haar aanvraag gezinshereniging te Kampala meneer bij haar was op 09/08/2018

Betrokkenen hebben elke dag contact met elkaar via Messenger en telefoon

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 04/03/2019 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In het advies van 21/06/2019 is de Procureur des Konings van mening dat uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijft dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen T. W. M. en A. T. G. voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste.

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen, In casu werd dit duidelijk niet gedaan, integendeel.

"Mijn ambt stelt vast dat betrokkenen een religieus "Marriage Certificate" voorleggen van de "Eritrean Orthodox Church" dat vertaald noch gelegaliseerd werd en om deze reden niet aanvaard kan worden door mijn ambt."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd.

Voor de Minister voor Sociale Zaken en Volksgezondheid en voor Asiel en Migratie

Voor de Minister: (...)

Motivatie

Wettelijke referenties: Art 10, Ser, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 30 augustus 2019 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was maandag 9 september 2019.

Er werd geen nota ingediend maar wel een administratief dossier.

2.2. Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL:

Schending van:

- artikel 10 Vreemdelingenwet van 15.12.1980 ;*
- artikel 12bis, §5 en §6 Vreemdelingenwet van 15.12.1980 ;*
- artikel 11 van de Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 ;*
- juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze

beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

* * *

De bestreden beslissing weigert het visum gezinshereniging om volgende reden (stuk 1b):

(...)."

Uit deze motivatie van verweerder in de bestreden beslissing mag duidelijk blijken dat zij het visum gezinshereniging aldus weigert wegens de stelling dat het parket van de procureur des Konings zou voorhouden dat het om een schijnhuwelijk zou gaan waarbij de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op een duurzame levensgemeenschap, doch enkel op het bekomen van een verblijfs-rechtelijk voordeel.

De burgerrechtelijke discussie omtrent het al dan niet hebben afgesloten van een "schijnhuwelijk" komt in de regel toe aan de Burgerlijke Rechtbank en niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Dit neemt evenwel niet weg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet wel degelijk een toets dient uit te voeren in het licht van een weigering visum gezinshereniging (zie ook uitdrukkelijk in vergelijkbaar dossier leidend tot arrest RvV 220.288 van 25 april 2019, waarin de Raad oordeelde dat de motivering van de weigeringsbeslissing inzake de visumaanvraag kennelijk onredelijk is en niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek – stuk 6).

Eénzelfde conclusie als in arrest nr. 220.288 dringt zich in casu op.

Immers valt uit de bestreden beslissing – bij nazicht van het administratief dossier, inclusief onderzoek en advies van het Parket van de procureur des Konings – onmogelijk te begrijpen hoe verweerder tot diens conclusie en motivatie is gekomen.

Zoals hierboven beschreven motiveert verweerder in de visumweigering dat een advies werd gevraagd aan het parket van de procureur des Konings, waaruit zou moeten blijken dat sprake is van een schijnhuwelijk in de zin dat minstens één van de echtgenoten kennelijk geen intentie heeft tot duurzame levensgemeenschap, doch louter tot verblijfsrechtelijk voordeel.

Dit blijkt evenwel manifest incorrect wanneer afgetoetst tegen het effectief gevoerde politieel onderzoek én het effectief afgeleverde advies zoals samen door het parket aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt op 21 juni 2019 (stuk 4 en 5).

De Dienst Vreemdelingenzaken stelde vooreerst aan de hand van de verklaringen van verzoekster vast (stuk 3):

"kennis over de familie is ok.

Ze hebben mekaar ontmoet op 27/03/2015

Ze huwden op 10/01/2016 in Kampala te Oeganda

Mevrouw verklaart dat bij haar aanvraag gezinshereniging in Kampala mijnheer bij haar was op 09/08/2018

Betrokkenen hebben elke dag contact met elkaar via Messenger en telefoon."

Echter omwille van informatie komende van de lokale politie Antwerpen inzake een dubieuze handel in Eritrese schijnhuwelijken, wou de DVZ dat het parket van de procureur des Konings dit dossier ook zou onderzoeken om na te zien dat onderhavig dossier al dan niet dergelijk dubieus dossier zou zijn (stuk 3).

Hierop werd door de procureur des Konings te Brugge een onderzoek gelast door de politie, waarin louter gunstige vaststellingen konden worden gemaakt voor het koppel (stuk 4). Hierbij werd ten andere tevens het vluchtelingenreispaspoort van de echtgenoot van verzoeker onderzocht en vastgesteld dat ook de verklaring van verzoekster dat haar echtgenoot bij haar was in Kampala op 09/08/2018 bij haar visumaanvraag met de werkelijkheid overeenstemt (stuk 4).

De politie bevestigt ook de videofilm van het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot bekeken te hebben, en verduidelijkt in PV nr. GF xxx/19 van 14/05/2019 (stuk 4):

"Alle genodigden zijn aangekleed en opgemaakt zoals ook gebruikelijk bij traditionele huwelijken in België. Het koppel komt over als een gelukkig stel in hun gedragingen naar elkaar. Ook de genodigden en getuigen vertonen een gelukkige houding tegenover het ganse gebeuren. Er wordt veel gedanst en gelachen. De videofilms komen ons waarheidsgetrouw over en vertonen een natuurlijke houding en gedrag bij alle aanwezigen."

Omtrent het verhoor van de echtgenoot van verzoekster (dewelke erkend vluchteling is in België) stelt de politie in PV nr. GF xxxx/19 van 14/05/2019 (stuk 4):

“Betrokkene A. T. G. vertelt ons een verhaal welke gelijklopend is met het interview welke reeds door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen werd geakteerd. Ook is deze gelijklopend met het interview welke werd afgenomen van de echtgenote T.W.M.”

Kortom, de politie oordeelt na individueel onderzoek met vergelijking van hun verhoor, nazicht van bewijsstukken, vergelijking met verklaringen echtgenoot bij het CGVS en verklaringen verzoekster bij de DVZ, dat in casu géén sprake is van een schijnhuwelijk, doch van een oprecht “gelukkig stel” (stuk 4).

Ook in het advies van de procureur des Konings van 21/06/2019 (waarnaar verweerder in diens motivatie uitdrukkelijk verwijst en voorkomt dat verweerder dit letterlijk overneemt in de beslissing – quod non) wordt helemaal niet beweerd als zouden verzoekster en haar echtgenoot een schijnhuwelijk hebben afgesloten (stuk 5). Dit advies beschrijft immers louter een oplijsting van enkele artikelen van het wetboek IPR, met vervolgens in concreto inzake verzoekster en haar echtgenote de enkele passage (stuk 5):

“Mijn ambt stelt vast dat betrokkenen een religieus “Marriage Certificate” voorleggen van de “Eritrean Orthodox Church” dat vertaald noch gelegaliseerd werd en om deze reden niet aanvaard kan worden door mijn ambt.

Mijn ambt adviseert dan ook geen rechtsgevolgen te verlenen aan het afgesloten huwelijk tussen A. T.G. en T.W.M.”

Noch min noch meer.

Op één of andere – voor verzoekster en haar echtgenoot manifest onbegrijpelijke – interpreteert verweerder bovenstaand kort ‘advies’ als volgt (stuk 1):

In het advies van 21/06/2019 is de Procureur van mening dat uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijkt dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfs-rechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

Dit is aldus manifest leugenachtig in hoofde van verweerder, nu het politieel onderzoek én dit litigieuze advies van 21/06/2019 uitdrukkelijk wordt voorgelegd door verzoekster (stuk 4 en 5) !?

Verweerder wordt verzocht te verduidelijken waar zij deze “combinatie van verschillende factoren” leest in het advies van de procureur of het daaraan gekoppelde politieel onderzoek waaruit zou blijken dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk... ?!

De ganse motivatie van de bestreden beslissing vanaf de zin “In het advies van 21/06/2019 is de Procureur des Konings van mening (...)” tot “Het visum wordt derhalve geweigerd” is een aaneenschakeling van flagrante leugens als zou verzoekster een schijnhuwelijk hebben afgesloten. Dit kan onmogelijk betrekking hebben op verzoekster en haar echtgenoot, gezien dit alvast NIET blijkt uit het verhoor van verzoekster in de Ambassade (waarover de DVZ in haar schrijven van 04.03.2019 reeds bevestigde “kennis over de familie is OK” (stuk 3)), dit NIET blijkt uit het politieel onderzoek van 14.05.2019 (stuk 4) en dit ook NIET blijkt uit het litigieuze advies van de procureur dd. 21.06.2019 (stuk 5).

Verweerder fantaseert er aldus kwaadwillig op los wanneer o.a. wordt gesteld in de bestreden beslissing (stuk 1):

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen, in casu werd dit duidelijk niet gedaan, integendeel.

De enige “niet gelogen” passage uit de motivatie betreft één zin citaat uit het advies van de PdK van 21/06/2019 inzake het religieus “Marriage Certificate” van de “Eritrean Orthodox Church”.

Dit gegeven alleen al toont aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en hoegenaamd niet kan getuigen van een zorgvuldige feitenvinding, waarbij een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel én het redelijsbeginsel als een paal boven water staat.

Doch er is meer,

Hoewel politie en parket menen dat het in casu niet om een schijnhuwelijk gaat in de zin van artikel 146bis BW doch om een oprechte liefdesrelatie tussen een “gelukkig stel” (stuk 4), adviseert het parket toch om geen rechtsgevolgen te verlenen aan het afgesloten huwelijk, gezien slechts “een religieus Marriage Certificate voorligt van de Eritrean Orthodox Church dat vertaald noch gelegaliseerd werd” (stuk 5)

Ook deze stelling in dit advies van 21.06.2019 kan de bestreden beslissing (visumweigering) echter niet correct ondersteunen in het licht van artikel 12bis, §5 en §6 Vreemdelingenwet.

Deze wettelijke bepaling stelt:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al

bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Conform de Omzendbrief van 17 juni 2009 evalueert de Dienst Vreemdelingenzaken de “andere bewijzen” (i.c. verhoor verzoekster / politieel onderzoek met verhoor echtgenoot / huwelijksakte traditioneel huwelijk / video huwelijk / ...) in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen.

Onder de “lijst, bij wijze van voorbeeld van ‘andere bewijzen’” wordt onder andere gewag gemaakt van “akte van traditioneel huwelijk” zoals in casu wordt voorgelegd.

Artikel 12bis, §5 en §6 Vw vormen een omzetting van artikel 11, lid 2 van de Richtlijn 2003/86/EG (zie Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, doc 51K2478/001, 69).

Het arrest van het HvJ C-635/17 van 13 maart 2019 preciseert (ten andere inzake een gezinshereniging voor een Eritrees gezin) hieromtrent:

“Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.

[...]

Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren”

Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniging de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen”.

Kortom, verweerder kan een visumweigering uitspreken, doch in casu – onder aanvraag gezinshereniging op grond van een traditioneel Eritrees huwelijk – louter indien, op grond van objectieve elementen waarover men beschikt, duidelijk blijkt dat er sprake is van een ‘frauduleus verzoek tot gezinshereniging’.

Het individueel onderzoek mits verhoor van verzoekster bij de Ambassade alsook mits individueel politieel onderzoek (stuk 4) toont evenwel net aan dat in casu géén sprake is van een fraudeus verzoek, doch niet in tegendeel om een koppel met een oprechte duurzame levensgemeenschap.

De stelling van verweerder dat verzoekster zich “niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 10 van de wet van 15/12/1980” gaat dan ook niet op.

Verzoekster kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vragen om uitspraak te doen over de redelijkheid en zorgvuldigheid van het gevoerde onderzoek naar de huwelijksband conform artikel 12bis, §5 en §6 Vreemdelingenwet (zie uitdrukkelijk in arrest RvV 220.288 van 25 april 2019, punt 3.10 in fine, p. 11 van 15 – stuk 6).

De Raad zal net als in voormeld dossier leidend tot het arrest van 25 april 2019 enkel kunnen vaststellen dat de feitelijke vaststellingen van het onderzoek door de politiediensten (stuk 4) veeleer positieve elementen uitmaken, terwijl in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt op welke wijze deze (positieve elementen) bijdragen aan een negatieve beslissing inzake de visumaanvraag.

Verzoeksters dossier dient individueel en zorgvuldig beoordeeld te worden. Zulks is in casu hoegenaamd niet gebeurd.

De volkomen kaduke beslissing maakt dat de hierin opgenomen motivering de bestreden beslissing onmogelijk correct kan schragen. Het enige correcte element uit de bestreden beslissing, namelijk dat geen officiële wettelijke huwelijksakte met legalisatie voorligt, betreft “eenvoudigweg een element waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval” (HvJ 13 maart 2019, C-635-17 en RvV 220.288 van 25 april 2019 – stuk 6). Dit ene motief kan op zichzelf aldus geenszins de bestreden beslissing schragen.

Het staat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij om de inhoud van het advies van de procureur des Konings over te nemen, doch:

- enerzijds moet dit dan correct gebeuren en niets middels fantaseren van een volkomen afwijkende inhoud van het werkelijke advies;
- anderzijds blijft het slechts een ‘advies’ waarbij het aan de Dienst Vreemdelingenzaken finaal toekomt om de uiteindelijke beslissing inzake de visumaanvraag te nemen middels eindverantwoordelijkheid voor haar eigen individueel onderzoek ter zake in toepassing van de relevante regelgeving.

Gelet op bovenstaande dringt de verbreking van de bestreden beslissing zich ten stelligste op.”

3.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10 en 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet, van artikel 11 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster voert aan dat uit de bestreden beslissing onmogelijk te begrijpen valt hoe de verwerende partij tot haar conclusie is gekomen, rekening houdend met de elementen uit het administratief dossier, het onderzoek en het advies van de procureur des Konings. Verzoekster stelt dat het manifest onjuist is dat het advies van de procureur des Konings vermeldt dat er een schijnhuwelijk is in de zin dat minstens één van de echtgenoten kennelijk geen intentie heeft tot duurzame levensgemeenschap maar louter tot een verblijfsrechtelijk voordeel. Verzoekster voegt als bijlage bij het verzoekschrift een proces-verbaal van de politie van de zone Blankenberge-Zuienkerke van 20 mei 2019, waaruit volgens haar blijkt dat de videofilm van het huwelijk waarheidsgetrouw overkomt, dat de politie na gehoor van de echtgenoot van verzoekster stelt dat hij een verhaal vertelt dat gelijklopend is met het interview voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en gelijklopend met het interview afgenomen van verzoekster. Volgens verzoekster oordeelt de politie bijgevolg dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk. Verzoekster meent dat de verwerende partij niet verduidelijkt waar zij een combinatie van

verschillende factoren leest in het advies van de procureur des Konings of in het daaraan gekoppelde politieel onderzoek waaruit zou blijken dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Het motief dat er *in casu* duidelijk geen stappen werden gezet om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen, is volgens verzoekster onjuist.

In het advies van de procureur des Konings wordt volgens verzoekster enkel geadviseerd om geen rechtsgevolgen toe te kennen aan het afgesloten huwelijk, gezien slechts een religieus “*marriage certificate*” werd voorgelegd dat niet vertaald of gelegaliseerd werd. Overeenkomstig artikel 12bis, § 5 en § 6 van de vreemdelingenwet (dat een omzetting vormt van artikel 11 van de Gezinsherenigingsrichtlijn) en de omzendbrief van 17 juni 2009 moet deze “akte van een traditioneel huwelijk” beschouwd worden als een “ander bewijs”. Verzoekster verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie C-635/17 van 13 maart 2019. Verzoekster ontkent niet dat een visum kan worden geweigerd, maar zij meent dat dit enkel kan wanneer op grond van objectieve elementen duidelijk blijkt dat er sprake is van een frauduleus verzoek tot gezinshereniging, wat *in casu* niet het geval is. De conclusie dat verzoekster zich niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 10 van de vreemdelingenwet gaat volgens haar niet op.

3.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° *de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :*

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- (...)

- (...)

5° (...)

6° (...)

7° (...)

(...).”

Artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 5 *Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al*

bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Hieruit blijkt dat bij ontstentenis van een officieel document rekening wordt gehouden met andere geldige bewijzen en dat bij gebrek hieraan een onderhoud met de vreemdelingen kan worden gedaan of elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het huwelijk niet erkent, omdat de procureur des Konings de voorgelegde akte niet aanvaardt en adviseert geen rechtsgevolgen te verlenen aan het afgesloten huwelijk. Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de verwerende partij een eigen onderzoek doet naar het bestaan van dit huwelijk, zodat wordt aangenomen dat een onderzoek werd gedaan op grond van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet, ongeacht het feit dat dit artikel niet wordt vermeld in de bestreden beslissing.

3.2.3. Uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest, blijkt dat de verwerende partij het huwelijk weigert te erkennen omdat dit in hoofde van beide partners of één van hen er enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. De verwerende partij komt tot deze conclusie op grond van volgende elementen:

- de verwerende partij verwijst naar de artikelen 27, 18, 21 en 30 van het WIPR en naar artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek;
- uit het administratief dossier blijken volgende elementen: kennis over de familie is ok, ze hebben elkaar ontmoet op 27 maart 2015, ze huwden op 10 januari 2016 in Oeganda (Kampala), mevrouw stelt dat mijnheer bij haar was in Kampala toen ze de aanvraag gezinshereniging indiende op 9 augustus 2018, betrokkenen hebben elke dag contact met elkaar via Messenger en telefoon;
- in het licht van deze elementen vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken het advies van de procureur des Konings inzake de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk;
- in het advies van 21 juni 2019 is de procureur des Konings van mening dat uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijkt dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde, er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren;
- het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan, er dient te worden onderzocht of het huwelijk tussen de partners voldoet aan deze vereiste;
- het huwelijk heeft verregaande wettelijke consequenties en verschilt van een samenlevingscontract of samenwonen, er mag vanuit gegaan worden dat de partners zich goed zullen beraden, de tijd nemen om elkaar echt te leren kennen en dit om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen, *in casu* werd dit duidelijk niet gedaan, integendeel;
- het advies van de procureur des Konings vermeldt dat betrokkenen een religieus “marriage certificate” voorleggen van de Eritrean Orthodox Church dat vertaald noch gelegaliseerd werd en om deze reden niet aanvaard kan worden;
- in zover het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het enkel is gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel, de verwerende partij verwijst opnieuw naar artikel 21 van het WIPR;
- derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk te erkennen zodat dit niet het recht op gezinshereniging opent.

3.2.4. Verzoekster voert aan dat uit het advies van de procureur des Konings niet blijkt wat in de bestreden beslissing wordt vermeld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zich daarin het advies van de procureur des Konings bevindt van 21 juni 2019, dat als volgt luidt:

“(…)

Ingevolge uw schrijven d.d. 04.03.2019 betreffende het afgesloten huwelijk te Kampala tussen A.T.G. en T.W.M. d.d. 10.01.2016, werd een politieel onderzoek, waarvan een kopie in bijlage, gevoerd.

Volgende niet onbelangrijke vaststellingen dienen in overweging te worden genomen:

Bij huwelijken afgesloten in het buitenland zijn de regels van het Internationale Privaatrecht, vervat in de IPR-codex, van toepassing. Deze zijn:

- Een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand kan slechts worden vermeld op de kant van een akte van de burgerlijke stand, worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand of als basis dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister, een vreemdelingenregister of een wachtregister, na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in artikel 27, § 1 IPR-Codex (art. 31 § 1 IPR-codex);

- Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-Codex (art. 27 § 1 IPR-Codex);

- Art 18 IPR-Codex voorziet in de mogelijkheid geen rekening te houden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het Belgische recht (=wetsontduiking);

De artikelen 21 en 27 IPR-Codex beschouwen daarenboven als strijdig met de Belgische openbare orde elke huwelijksvoltrekking waarvan uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Ten slotte schrijft artikel 30 IPR-Codex voor dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of gedeeltelijk in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd.

Mijn ambt stelt vast dat betrokkenen een religieus “Marriage Certificate” voorleggen van de “Eritrean Orthodox Church” dat vertaald noch gelegaliseerd werd en om dee reden niet aanvaard kan worden door mijn ambt.

Mijn ambt adviseert dan ook geen rechtsgevolgen te verlenen tussen het afgesloten huwelijk tussen A.T.G. en T.W.M.

(…).”

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij aanvoert dat het manifest onjuist is dat het advies van de procureur des Konings vermeldt dat er *in casu* een schijnhuwelijk is in hoofde van minstens één van de echtgenoten omdat deze kennelijk geen intentie heeft tot een duurzame levensgemeenschap maar louter tot een verblijfsrechtelijk voordeel. Het advies bevat hierover wel een passage, maar dit betreft duidelijk een algemene theoretische inleiding die niet van toepassing is op het concrete geval. De enige concrete vermelding inzake het huwelijk van verzoekster is de vaststelling dat het voorgelegde “marriage certificate” niet werd vertaald noch gelegaliseerd en daarom niet kan aanvaard worden, zodat het advies wordt gegeven om geen rechtsgevolgen te verlenen aan dit afgesloten huwelijk.

Het motief van de bestreden beslissing: *“In het advies van 21/06/2019 is de Procureur des Konings van mening dat uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijft dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren”* steunt bijgevolg niet op de stukken van het administratief dossier, gezien het advies van de procureur des

Konings niet vermeldt dat er *in casu* geen sprake zou zijn van een duurzame levensgemeenschap maar wel van het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Het advies spreekt zich enkel uit over de (niet) geldigheid van de huwelijksakte.

Er is sprake van een onzorgvuldige feitenvinding, zodat de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringplicht in dit opzicht geschonden zijn. Dit onderdeel van het enig middel is gegrond.

3.2.5. Verzoekster meent dat de verwerende partij niet verduidelijkt waar zij een combinatie van verschillende factoren leest in het advies van de procureur des Konings of in het daaraan gekoppelde politieel onderzoek waaruit zou blijken dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Het motief dat er *in casu* duidelijk geen stappen werden gezet om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen, is volgens verzoekster onjuist.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zich daarin de verklaringen bevinden van verzoekster, afgelegd te Kampala op 15 augustus 2018, en de verklaring van haar echtgenoot bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 24 oktober 2017. Hieruit blijkt dat de echtgenoot verklaarde christelijk orthodox te zijn en religieus gehuwd te zijn op 10 januari 2016 met M.T.W. te Kampala, en dat verzoekster verklaarde op 10 januari 2016 te Kampala in een kerk gehuwd te zijn.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Kennis over de familie is ok

Ze hebben mekaar ontmoet op 27/03/2015

Ze huwden op 10/01/2016 in Kampala te Oeganda

Mevrouw verklaart dat bij haar aanvraag gezinshereniging te Kampala meneer bij haar was op 09/08/2018

Betrokkenen hebben elke dag contact met elkaar via Messenger en telefoon”

Uit het proces-verbaal van de lokale politie van 20 mei 2019 inzake het gehoor van verzoeksters echtgenoot, dat verzoekster bij het verzoekschrift voegt en dat zich niet in het administratief dossier bevindt, blijkt inderdaad dat de hoofdinspecteur vermeldt *“Betrokkene A.T.G. vertelt ons een verhaal welke gelijklopend is met het interview welke reeds door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en Staatslozen werd geakteerd. Ook is deze gelijklopend met het interview welke werd afgenomen van de echtgenote T.W.M. Voor detail verwijzen wij naar het verhoor in bijlage.”* De Raad houdt rekening met dit stuk, omdat dit deel uitmaakt van het onderzoek van de procureur des Konings en dit proces-verbaal zich in het administratief dossier had kunnen bevinden, gezien het als bijlage bij het advies van de procureur des Konings gevoegd werd en dit advies zich wel in het administratief dossier bevindt.

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij niet verduidelijkt waaruit zou blijken dat er sprake is van een schijnhuwelijk. De vaststelling in de bestreden beslissing *“Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen, In casu werd dit duidelijk niet gedaan, integendeel”* steunt niet op de gegevens van het administratief dossier en de verwerende partij onderbouwt niet op grond van welke gegevens of elementen zij meent dat er geen gewenste duurzame levensgemeenschap is. Zulke gegevens blijken niet uit het administratief dossier.

Er is *in casu* geen sprake van objectieve elementen waaruit blijkt dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 juli 2019 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET